

[Udenrigsministeren]

ger hr. Christophersen og andre bl.a. på et område som fiskeriet. Jeg vil godt sige til hr. Tang Sørensen: ja, regeringen finder, det er et vigtigt område, fordi den nuværende overgangsordning udløber den 31. december i år. Energi har været nævnt. Jeg kunne nævne industripolitik og mange andre områder.

Jeg vil sige om stålkrisen, at det har været et meget vanskeligt område at behandle – det ved medlemmerne af markedsudvalget. Der er både producentinteresser og forbrugertilinteresser, der spiller ind. Vi har også problemet i relation til USA. Herhjemme kan man sige, at problemet er til at overse. Vi har Stålvæværket, men vi har også i den hjemlige debat modstående synspunkter. Skibsværfterne har, vil jeg tro, ét synspunkt, Stålvæværket et andet. Man har i EF på dette punkt formået at komme frem til, hvad jeg vil kalde acceptable løsninger, kombineret med en vedtagelse om i en periode at ofre penge på en social indsats dér, hvor virkningerne af en omstrukturering inden for stålsektoren slår igennem.

Jeg har ikke så forfærdelig meget at sige til hr. Holger K. Nielsen. Lad mig sige både til hr. Holger K. Nielsen og til hr. Steen Folke: synspunkterne fra de to partier er jo kendt, og jeg vil ikke begynde nogen diskussion, for vi kender hinandens argumenter. Når jeg sidder og hører hr. Holger K. Nielsen, og når jeg sidder og hører hr. Steen Folkes bemærkninger, der er en sønderlemmende kritik af EF, så er der to ting, jeg i hvert fald er glad for. Hr. Holger K. Nielsen siger, det ikke er EFs skyld, at vi har økonomisk krise. Jeg lagde mærke til, at hr. Holger K. Nielsen talte om skamløshed fra regeringens side, hvis vi ikke syntes, det var en blandet fornøjelse, det, vi har oplevet i de 10 år. Jeg har iagttaget – og derfor er jeg glad for, at den bemærkning kom – hvordan man netop i den almindelige debat har givet EF skylden for praktisk taget alle de problemer, vi står i. Det er derfor rart at få det understreget.

Der er en anden ting, jeg sidder og glæder mig over, når jeg hører de to ordføreres bemærkninger. Det er, at vi altså har EF. Man kan bruge sin fantasi og spørge sig selv: hvad ville situationen have været i Europa i dag, hvis de enkelte lande lå isoleret og bekrigede hinanden handelsmæssigt, økonomisk? Altså som vi har set det historisk. Især er jeg glad for, at man ikke har den situati-

on, når vi tilhører et lille land. Hvis de store nationer gennem protektionisme, gennem udstrakte statssubsidier og på anden måde bare søger at klare deres egne problemer, bare søger at eksportere problemerne til de andre lande, så ville et lille land som Danmark være en af de store tabere.

Jeg erkender, at vi har vanskeligheder, at vi har lange møder, at vi sidder om natten og prøver at komme igennem til resultater på det område og det område og det område, men hellere det slid, hellere de problemer, og så have den form for samarbejde, som man ser det i EF, end det alternative, nemlig junglens lov gældende atter en gang i Europa, som vi så det i 1930'erne.

Jeg har allerede svaret hr. Holger K. Nielsen, når det drejer sig om Kommissionens rolle. Jeg kan ikke sige nøjagtigt hvordan, men det er klart, at Kommissionen selvfølgelig kommer aktivt ind i den videre proces, når det drejer sig om arbejdsløshedsbekæmpelsen.

Jeg kan ikke være enig med hr. Tang Sørensen, der advarer imod udvidelse. Regeringen vil stærkt arbejde videre for, at forhandlingerne med Portugal og Spanien fortsættes, og vi mener stadig, at man skal holde fast ved den planlægning, der tidsmæssigt taler om 1. januar 1984.

Jeg vil sige til hr. Erhard Jakobsen, at vi i forgårs havde det, der hedder samrådsprocedure på dagsordenen. Det er et forslag fra Kommissionen, og det gik på, dels at de områder, hvor der skulle være samråd, skulle udvides, dels hvor lang tid en sådan samrådsprocedure skulle tage. Derudover kom man også ind på spørgsmålet om, at Parlamentet skulle kunne tage et initiativ, når det drejer sig om at komme ind i billedet på et tidspunkt, hvor Rådet ikke er blevet enig. Jeg vil godt sige ligeud, at det er noget, vi udtrykte vor meget store skepsis over for. Vi finder ikke, at vi skal til at lave om på balancen imellem institutionerne.

Men jeg finder, at hr. Erhard Jakobsen ramte noget meget centralt – og det forstår jeg så godt, for hr. Erhard Jakobsen kender det jo nede fra Europa-Parlamentet – da han sagde, at det almindelige forhold mellem Råd og Parlament ikke er godt. Jeg konstaterer, når jeg snakker med parlamentarikere, en stigende frustration i Parlamentet. Jeg kan sige, at det, som hr. Erhard Jakobsen fore-